

Saandværkeres Udbannelse, hvilket Andragende har Tilslutning fra Saandværker- og Industriforeninger i Aalborg, Bogenfse, Faaborg, Fredericia, Frederiksbund, Grenaa, Helsingør, Holbæk, Hølstebro, Horsens, Kallundborg, Kjerteminde Kjøbenhavn, Korsør, Løgstør, Middelfart, Næstved, Nibe, Nyborg, Nykjøbing i Sjælland, Nysted, Odense, Randers, Ringsted, Roskilde, Rødby, Rønne, Sørlkjøbing, Silkeborg, Skanderborg, Stubbekjøbing, Sorø, Skjelskør, Storeheddinge, Svendborg, Thisted, Vordingborg, Varde, Viborg, Veile og Vråskjøbing. Dette Andragende vil blive overgivet til Finantsudvalget.

Ved Folketingsmanden for Svendborg Amts 2den Valgfreds (S. Jensen) er indbragt et Andragende fra Rasmus Rasmussen i Allerup om en Understøttelse til Børnehjemmet i Allerup. Dette Andragende vil ligeledes blive overgivet til Finantsudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Understøttelseskasjer.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1737 — 46).

Ordføreren for Forslagsstillerne

(L. Nielsen): Ogsaa Fattigsagen afgiver et Vidnesbyrd for, hvor vanskeligt det er at komme frem under de nuværende Forhold, selv i Spørgsmaal, der ikke i strengeste Forstand ere politiske, men mere sociale; ja, det kan maasse endogaa vise sig, naar Alt kommer til Alt, at det sociale Spørgsmaal kan blive det vanskeligste at komme igennem. Det høie Thing vil maasse have i Erindring, at der blev nedsat en Fattigkommission den 20de Mai 1869, at denne Kommission afgav Betænkning den 6te Oktober 1871, og at derefter et Lovforslag har været behandlet og er blevet færdigt i Landsthinget og to Gange har været behandlet her. Efter den høie Regjerings Stilling kan man vel nu være temmelig overbevist om, at der ikke i Nar vil fremkomme noget Forslag i den Retning fra Regjeringens Side. Den forrige høitagtede Indenrigsminister fremkom ifjor med et Fattiglovudkast, hvori han — saa forekom det i alt Fald Udvalget — sammenblandede tre Ting, sammenblandede den offentlige Fattigforsørgelse, den frie Fattigforsørgelse og Hjælp til Selvhjælp, idet §§ 72 og 73 i det nævnte Lovforslag gif ud paa Hjælp til Selvhjælp, og Slutningsparagraferne omfattede den frie Fattigforsørgelse. Det var Udvalgets Mening, at disse Forhold rettest burde sondres i to Dele, den ene Del vedrørende den frie Fattigforsørgelse og Hjælp til Selvhjælp, den anden Del vedrørende det egentlige Fattigvæsen. Den Tid, som er gaaet, siden selve Fattigkommissionen blev nedsat, tror jeg dog ingenlunde har

været spildt. Man har nemlig vundet et klarere Overblik over disse Forhold, og navnlig er man vistnok kommet til at indse, at, før vi faae en egentlig Fattiglov — et Lovgivningsarbejde, der kan være vigtigt nok, paa Grund af de overordentlig spredte Bestemmelser, vi have denne Materie vedrørende — er det af den allerhøieste Betydning, at, saavidt muligt, alle de Mennesker i Samfundet — naturligvis er det ikke muligt at naae dette i dets fulde Omfang — der ville hjælpe sig selv, ikke komme paa det offentlige Fattigvæsen. Derfor kan jeg ikke have Noget imod, at den høitagtede Indenrigsminister ikke i Nar har fremlagt et Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen, for saa vidt man deri maatte se en Tilkendegivelse af, at Ministeriet er betænkt paa i den allernærmeste Fremtid at ordne det af mig nævnte Forhold. Med Hensyn til dette Forhold skal jeg, foruden det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, nævne flere andre Ting, idet jeg bemærker, at her synes der netop at være en Materie, hvor der kan være Tale om en stykkevis Reform. Jeg skal saaledes nævne, at Udvalget ifjor, saa vidt jeg erindrer, dog var omtrent enigt om, at Døve, Blinde og Idioter burde, for saa vidt de ere fattige, indsættes i Anstalter paa Statskassens Bekostning. Derved vilde Fattigbyrden udryddes, og derved vilde der for den ene Klasse, nemlig Idioternes Bedkommende, opnaas et Gode, der nu savnes, nemlig at man fik en Anstalt for disse ulykkelige Mennesker. Det er et Forhold, der — saaledes forekommer det mig — nok kunde ordnes uafhængigt af Fattiglovgivningen, og jeg beklager, at man i saa Henseende ikke har hørt noget fra den høitagtede Regjering, saa meget mere som man dog ifjor fik et Slags Løfte fra den daværende Justitsminister, idet han udtalte, at det var Regjeringens alvorlige Billie at tage disse Forhold under Overveelse og snarest mulig at fremkomme med Forslag i den af mig nævnte Retning. Den ene Ting, som er vunden ved Udfættelsen, er saaledes, at det er blevet klart, at en Fattiglov egentlig først er paa sin Plads, naar vi ere nogenlunde betryggede imod, at værdige Individuer sættes ind paa Arbejdsgaard eller i Fattighuse. Jeg skal her bemærke, at Fattighuse og Arbejdsgaard ere for mig omtrent ensbetydende: de have begge

Rettelser.

- Sp. 340, L. 13 f. n.: „C. Sørensen“ læs: „F. C. S. Sørensen“.
 — 340, L. 11 f. n.: „4de“ læs: „5te“.
 — 340, L. 10 f. n.: „Barentsen“ læs: „Bernsten“.
 — 746, L. 22 f. n.: „Tiendeierens“ læs: „Tiendeydernes“.
 — 748, L. 30 f. o.: „Tiendeiere“ læs: „Tiendeydere“.